

(המשך מעמ' 18)

סימ. "נו, מה נשמע" אני שואלת קבוצה של חיילים בבגדי קרב, "מתלחמים" מסביר מישהו, ומראה עם היד צפונה. כולם רוצים לדעת עד לאן הגיעו כוחותינו, ולאורך כל הדרך אפשר לשמוע אותם צועקים זה לזה: "נו? איפה החברה שלנו? הם כבשו את הרכס? או שהם כבר בדמשק?" בסוף פגשנו אותם. את כוחותינו. מפי צדיקים עמדו בצומת הדרכים ליד קיבוץ דן, וכיוונו אותם אל ההר.

"זה היה קרב קשה", מספר הטוראי חיים. "הטורים היו חבויים מתחת לגלי אבנים, מ' תחת לאדמה. ההפצצות של המטוסים לא פגעו בהם. גם לא הטנקים. והיינו צריכים לרוץ ברגל, ולגלות אותם."

"לאחר שהם ברחו מהכפר המבוצר שלהם, נכנסנו פנימה." מספר טוראי שלמה, "הי' הירו אותנו לא לרדת מהשבילים, כל השטח מלא פגזים, אבל פתאום ראיתי, במרחק כמה מטרים, תמונה של חיילים עם רובים ליד הים, כשבתוך הים טובעים אנשים. במול לא קרה לי שום דבר.

"הרמתי את התמונה. היא נלקחה מתוך חוברת, שהסבירה איך הסורים יזרקו את היהודים ליס."

סמל חיים העביר את השבויים מהשטח. "היתה משאית מלאה", הוא מספר. "הם היו לבושים בתחתונים. זה הכל. כדי שלא יברחו.

דוד היה נהג אמבולנס. הוא נסע יחד עם הטנקים, וביניהם. וכשמישהו נפל — הוא רץ והרים אותו. באלונקה, או על הכתפיים. "לא פחדתי", הוא אומר. "מה יש לפחד? למי יש זמן לפחד? לפני הקרב פוחדים, אבל בזמן הקרב אין זמן לשטויות כאלה."

★ ★ ★

לכמה

דקות

העירה

ב בית החולים הזמני, שהוקם בקריית שמונה מונחות שורות שורות של מי שות. פצוע שהגיע זה עתה, מחייך, ולוחש לרופא במאמץ רב: "אין מה לדאוג. הכל בסדר. נתנו להם כהוגן."

"אני לא יודע מה היינו עושים בלעדיהם", אומר אחד האחים, "זה מצחיק, אבל החולים שלנו מרגיעים אותנו ומעודדים אותנו. אפי שר לאמר שבגללם אנחנו מחזיקים מעמד." ביום אתמול הגיע אליהם קצין. סגן ב' שריון. הוא קיבל כדור ברגל. טיפלו בו ו- הוא היה צריך לשכב בבית החולים עד ש- יבריא קצת ויוכלו להעביר אותו לביתו. הוא שכב שם יום אחד, ואחר כך ניגש לרופא, וביקש רשות לצאת לכמה דקות העירה. לא רצו לתת לו. "לא רצינו שהוא יסתובב הרבה", ופחדנו שהוא רוצה לחזור לקרב." הוא הבטיח להם לשוב מיד. "אני משאיר לכם את כל התעודות שלי, ואת כל החפצים שלי", הוא התחנן בפניהם, "אני הרי לא יכול ללכת לשום מקום בלעדיהם." נתנו לו לצאת, והוא ברח חזרה לשדה הקרב.

★ ★ ★

רינה השוטפת

ב כביש, ליד ראש פינה לקחנו בטרמפ את החילת רינה גולדמן. היא אטום חיילת, לבושה בגדי חקי, והיא קופצת ב' קלות רבה אל המכונית, אבל היא נראית בת שישים, והיא באמת כזאת.

היא התחילה את החיים שלה במלחמת ה' עולם הראשונה. היא היתה או בת שנתיים. בצלחמת העולם השנייה היא היתה אחות, בחיל האוויר הבריטי.

כשפרצה מלחמת השיחרור היא התגייסה לפל האוויר הישראלי. "נתתי עזרה רפואית וגם ביטלתי. גם לאכול צריכים החברה. זה חשוב."

את מלחמת סיני היא איחרה. "היה קצר מדי. פשוט לא הספקתי. שמעתי שהמלחמה התחילה, ועד שלקחתי את הדברים ועד שה' לכתי ליחידה, המלחמה כבר נגמרה."

את המלחמה הזאת היא החליטה לא ל' הפסיד, וכבר חודש לפני שהתחילו העניינים היא הלכה להתגייס. גייסו אותה לשטוף כו' סות בשק"ם. שלושה שבועות היא שטפה כוסות ואחרי זה "חלק מהגודו הלך לצפון, חלק הלך לדרום. שאלתי מה אתי, אמרו לי תלכי הביתה."

היא הלכה לראש פינה קנתה את כל ה' ציפורנים והשושנים שהיו בעיר, ואחר כך עמדה יום שלם בדרך, והמטירה את פרחיה על החיילים. עכשיו היא גמרה, היא חוזרת הביתה.

העתון לשעת חירום

מופיע כל יום בצהריים



חיילי צה"ל ברמה הסורית חוטפים את העתונים שהגיעו אליהם